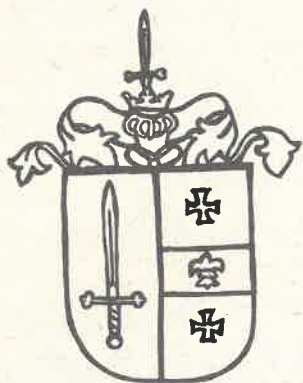

STRMILOVSKÉ NOVINY

1/1995

O ČEM SE MLUVÍ

Zrcadlo času i žhavá současnost

Tento znak patřil zakladateli zámku v České Olešné - francouzskému šlechtici Josefu Laboriette de Saisac.

O něm, ale hlavně o minulosti a současnosti tohoto objektu hovoří články na str. 4, 5, 6.

ERB J.LABORLETTE DE SAISAC

Opsáno z naučných knih...

POSTNÍ DOBA A VELIKONOCE

Velikonoce jsou největším církevním svátkem. 40 dní před pašijovým týdnem a velikonocemi - v postním období - se křesťané postí nebo konají jiné kající skutky a pomáhají potřebným, aby si připomenuli 40 dní pobytu Ježíše na poušti a jeho utrpení na kříži. Pašijový týden začíná Květnou nedělí, která připomíná Ježíšův vjezd do Jeruzaléma, kdy lidé na oslavu jeho příchodu pokládali na cestu palmové ratolesti. Velký pátek - nazývá se tak proto, že lidstvu přinesl vykoupení - je dnem, kdy si křesťané připomínají smrt Ježíše na kříži. Velikonoční neděle oslavuje den, kdy Ježíš vstal z mrtvých a poprvé se objevil svým učedníkům a přátelům...

(Guinnessova encyklopedie, str. 475)

Portrét na str. 9

představuje člověka, který nedávno oslavil své sedmdesátiny, výtvarníka, pěvce, kronikáře, duchovního a mnoho dalších označení bychom mohli uvést jako jeho charakteristiku. Na toto místo se nevejdou. Listujte proto dále...

KULTURA NA VZESTUPU

Obsáhlost dnešní kulturní rubriky by o tom svědčila. Tak nebo tak, budeme Vás o vývoji v této oblasti informovat i nadále a Vy si budete moci na tuto otázku odpovědět zanedlouho sami.

Kdo nebyl

na veřejném zasedání obecního zastupitelstva, může se s některými body programu seznámit v dnešních novinách.

DÁLE Z OBSAHU

- Starosta obce odpovídá.
- Zeptali jsme se, jak je to s půdou místního ZD.
- Pravomoci obecního strážníka.
- Jak zpívají naše děti? /2. část/

ÚVAHY, ZAMYŠLENÍ, KOMENTÁŘE

PODOBENSTVÍ O ŘECE aneb Díky celému povodí (fejeton)

Víte, někdy si říkám, co ten člověk je za tvora, že mu nestačí nic nevědět. (Ano, už slyším hlasy, které volají, že jim to stačí nebo že i takoví existují. Pořád však, málo platné, těch prvních je většina.)

Jenže tomu člověku nestačí jen jedna informace. Čím vyšší je letopočet, tím je vyšší produkce informací, následně i poptávka po nich. (Či naopak?) Vždyť jen na jedno jediné téma, jako je kupříkladu násilí v televizi nebo snad i zdánlivě prosté králičí maso v kuchyni, existuje řada názorů, názorů, komentářů, rad ba dokonce i důvodů, proč...

A člověk podle gusta absorbuje...Proč?

Tak nebo tak, v člověku už ta potřeba je od narození a roste s ním. Budete se mi asi smát, ale napadá mne jedno zvláštní "podobnost", které však vůbec není k smíchu.

Vezměte si třeba takovou řeku.

Na svém samém počátku není vůbec vidět. Je schovaná pod zemí, tak jako lidský zárodek v mámině bříšku.

Když vytryskne pramen ze země, jakoby se človíček narodil. A pramínek i človíček, oba cítí potřebu pohybu. Plout nebo jít někam a za ním, konečný cíl však ani jeden z nich nezná.

Na cestě za "něčím" ten pramínek setkává druhé pramínky a stává se pramenem, potokem. Zesílil, protože přibral vodu z okolních

pramenů. Tak jako človíček na té samé cestě potkává ostatní človíčky, lidi. Z dítěte se stává mládenec, dívka. Původní človíček povyroste. Už ví víc, protože byl poučen, získal informace ostatních lidí.

A tak se potok mění v říčku, říčka v řeku, mládenec či dívka zase v muže či ženu - v dospělého člověka.

Řeka si vytvořila své povodí, člověk svoji komunitu a v ní mezilidské vztahy, kulturu, dějiny.

Tak pracovali. Řeka dávala život. Polím, loukám, pastvinám, lesům, zvířatům a tím i lidem. Lidé získané informace přeměňovali v takové činnosti, jimiž si obstarávali většinu toho, po čem toužili. Ano, dělali to vždycky, v poslední době se však přestali ohlížet na řeku, a tedy i na přírodu, která jim život dávala. /V tomto "podobnost" přestává být něco v pořádku!

Voda se stala základem téměř všeho; bez ní by nebyla budoucnost světa. Ale mohu napsat, že informace se staly základem člověka, bez nichž by nebyla budoucnost civilizace? ... Ale ano. Myslím, že ano. Vždyť úpadek dnešní civilizace spočívá především v neinformovanosti a dezinformovanosti lidí!

Lidé odbočovali a stále odbočují z té správné cesty v podobě zneužívání informací proti přírodě, proti sobě samým. Příroda se

brání. Je nucena se bránit, odbočovat z té správné cesty, i třeba jen v podobě té řeky při záplavách.

Je však ještě naděje najít tu správnou cestu? Najít ten správný způsob soužití přírody a člověka, přičemž by jí byl člověk vděčný, že mu dává život a nemusel by ji chránit před sebou samým? Stačí, aby se správné informace dostaly na to správné místo - ke správným lidem. (A teď už se mohou opět klidně vrátit k tomu správnému podobnoství o řece.)

Řeka předává svou vodu. Lidé své informace, protože vědí, že cesta řeky končí v moři a cesta lidí v předání všeho, co vědí a umějí. Proto vychovávají své děti, sdělují si informace v hudbě, malbě - umění. Píší kroniky, knihy, noviny.

Sami by však nic nedokázali. Tak jako pramínek bez okolních vod v povodí tolik nezavlaží, ani lidé bez lidí kolem sebe nic nesdělí.

A proto i já, coby malý pramínek, děkuji celému svému "povodí" za tolik potřebnou "vodu", kterou používám ke své práci - vytváření nového povodí velké řeky.

♦ ♦ ♦ ♦

Vlasta Vondrušová

Honzíčkovy botičky

Botičky z kůže, jemné a bílé.
Ten, kdo v nich chodívá,
ještě však spí.

A zítra, až přijde bílý den,
zas bude v nich chodit, tam a sem,
okolo židle a stolu a skříně,
přes práh až do předsíně,
a někdy docela ven.

Kolik to musí být ještě těch cest,
než bude vědět, jak třeba jít,
kam nemá sahat, běhat a lézt,
s kým může chodit, mluvit a být.

Obě jsou stejné, ale ne zcela,
levá je na levou, na pravou pravá.
Pro něj to věda je celá,
až na to přijde sám, jaká to sláva.

Obě teď čekají na onu chvíli,
až ráno procitne ze svého snění,
aby mu nožičky objaly, ohrály,
chránily od zranění.

P.Jankovský

AKTUÁLNÍ ZPRÁVODAJ

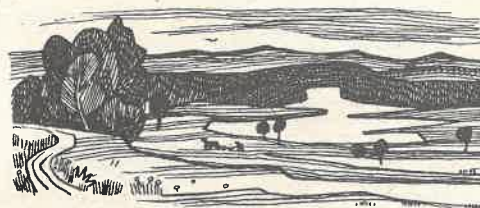
Zeptali jsme se... Jak je to s půdou místního ZD ?

Odpověď:

ZD Strmilov, které vzniklo jako nový právní subjekt po transformaci, vydalo vlastníkům na základě zákona o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku půdu, jak ukazuje následující tabulka:

Druh půdy a změna k 1.1.1991	k 31.12.1994	%
Zemědělská půda		
užíváno ZD Strmilov	1745 ha	85,7
vydáno do vlastnictví	249 ha	14,3
Lesní půda		
užíváno ZD Strmilov	431 ha	33,9
vydáno vlastníkům	267 ha	66,1
Rybníky		
užíváno ZD Strmilov	35 ha	5,7
vydáno vlastníkům	33 ha	94,3

Z uvedených údajů je zřejmé, že převažuje zájem o rybníky a lesy a zájem o vydání zemědělské půdy není tak vysoký. Je to způsobeno tím, že zemědělská prvovýroba je stále ztrátová, zejména v naší oblasti a stále platí, že

v jiných odvětvích lze vydělat více peněz s vynaložením menšího úsilí a za menšího rizika než v zemědělství.

Zemědělská půda byla vydána celkem 63 vlastníkům (soukromým osobám a organizacím), kteří o ni požádali. Přehled o velikosti vydané výměry jednotlivým vlastníkům ukazuje následující přehled:

Rozsah vým.	počet vlastníků	vydaná vým.
do 2 ha	42	42 ha
2 - 5 ha	5	17 ha
5 - 10 ha	9	87 ha
10 - 20 ha	7	103 ha

Většina vlastníků (mimo drobných uživatelů) navrácenou půdu pronajala, a tak na vydané půdě prakticky hospodář 6 soukromých zemědělců, z toho jako hlavní zaměstnání mají soukromé hospodářství 3 zemědělci. Všichni vlastníci, i ti kteří nehospodář, obdrželi na vydanou půdu transformační

pokračování na str. 3

AKTUÁLNÍ ZPRÁVODAJ

Jak je to s půdou ...

pokračování ze str. 2

podíl, který se skládá z vneseného majetku (zvířata, osiva, krmiva, hnojiva, stroje) a transformační části (prakticky budovy pořízené za dobu existence JZD). Část hodnoty transformačního podílu byla vydána formou služeb. Celková hodnota vydaného majetku činí k dnešnímu dni 11.536.287 Kč. Ze staveb bylo vydáno celé středisko Malý Jenkov, které se skládá z kravína, teletníku, skladu objemné píce, skladu Unimont, dvou původních drůbežáren, váhy a vodárny, z Leštiny byl vydán silážní žlab, ze Strmilova polovina nového dvojdomku, celé středisko Palupín (všechny stavby ve dvoře i všechny bytovky), a ze střediska Nová Olešná byl vydán sklad píce a kravín.

Velmi nepříznivá je pro Strmilov zejména daňová situace. Dříve jsme neplatili žádnou daň z půdy a zároveň jsme dostávali tzv. diferenční příplatky za to, že hospodaříme v nepříznivé oblasti. Tyto diferenční příplatky byly zrušeny a daň z nemovitosti platíme rovněž. Záporný dopad těchto dvou změn činí ročně v ZD Strmilov kolem 1.800.000 Kč.

To vše se samozřejmě odrazilo v odměnách a tím ve složení členské základny ZD Strmilov. Původně mělo JZD Vysočina Strmilov kolem 180 pracovníků a členů včetně důchodců kolem 240. Ke dnešnímu dni má ZD Strmilov včetně důchodců a nepracujících členů kolem 213 členů. Z toho pracuje v ZD 39 členů. Mimo to pracuje v ZD Strmilov 33 zaměstnanců. Tato čísla znamenají, že nyní v ZD Strmilov připadá na jednoho pracovníka 20,78 ha zemědělské půdy.

/Bohumír Pekař, ZD Strmilov, informace ze dne 24. 2. 1995/

O čem se jednalo...

Na veřejném zasedání obecního zastupitelstva dne 7.3.1995 se kromě jiného projednávalo:

- stravování důchodců ve školní jídelně za 24.50 Kč,
- smlouva s TESCEM na likvidaci domovního odpadu,
- prodej autokempu Komorník,
- rozpočet ObÚ Strmilov,
- zvýšení sazby za dočasné užívání obecních pozemků o 100 %

/stávající sazby: Strmilov

zahrada 1,- Kč m², louky 0,20 Kč m², místní části - zahrada 0,50 Kč m², louka 0,10 Kč m²/.

Na veřejném zasedání obecního zastupitelstva dne 21. 3. 1995 se kromě jiného projednávalo schválení smlouvy č. 06839472 se Státním fondem životního prostředí, která se týká dotace na plynofikaci. Výše dotace je 7 044 000 Kč. V roce 1995 bude z této celkové částky žadatelům vyplaceno 6 159 000 Kč, v roce 1996 180 000 Kč. Na jednoho žadatele připadá maximálně 25 000 Kč. Podrobnější údaje dostane každý žadatel.

Listujeme paragrafy...

Pravomoci obecního strážníka

§ 2

(1) Při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku strážníci zejména

a) dohlížejí na dodržování obecně závazných právních předpisů o ochraně veřejného pořádku,

b) přispívají k ochraně bezpečnosti osob a majetku,

c) dohlížejí na dodržování pravidel občanského soužití,

d) odhalují přestupky a v rozsahu stanoveném tímto zákonem též ukládají a vybírají v blokovém řízení pokuty za přestupky,

e) upozorňují fyzické a právnické osoby na zjištěné nedostatky a podle konkrétní situace činí opatření k jejich odstranění.

(2) Strážníci ukládají a vybírají v blokovém řízení pokuty za přestupky, jejichž projednávání je v působnosti obcí; to neplatí, je-li k projednávání takových přestupků v blokovém řízení určen zvláštním zákonem jiný orgán. Mohou však v blokovém řízení projednávat přestupky podle § 30 odst. 1 písm. a) a b), § 47, 48, § 49 odst. 1 písm. b) a c) a § 50 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

(3) Strážníci ukládají a vybírají v blokovém řízení pokuty též za přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu spáchané neuposlechnutím zákazu, který vyplývá z místní úpravy silničního provozu.

(Zákon České národní rady ze dne 6. prosince 1991 o obecní policii.)

OTÁZKY PRO ...Vladimíra Adama, starostu obce

1. Pane starosto, čas letí jako voda. Je za námi už čtvrt roku 1995. Můžete nám říct, jestli se již podařilo ObÚ některá předevertit splnit?

2. Co plánujete na 1. pololetí 1995?

3. Myslíte také na okolní obce, jako je např. Česká Olešná, Palupín, ..., které spadají pod působnost ObÚ Strmilov?

4. Jak to bude s veřejnými záchodky?

5. I když je teprve březen, jste připraveni nebo budete se nějakým způsobem připravovat na turistickou sezónu?

6. Jak daleko je plynofikace obce?

Děkuji za odpověď.

1. Souhlasím s Vámi, že čas letí neuvěřitelně rychle, ale přestože od voleb uteklo více než čtvrt roku, domnívám se, že je to příliš krátká doba na nějaké hodnocení. Přesto ale stručně odpovím: Protože naším hlavním úkolem pro letošní rok je plynofikace, bude odpověď na Vaše první dvě otázky jednoznačná. Předsevzetí nejen pro první čtvrtletí a pololetí, ale pro celý rok je dokončení plynofikace celé obce. Dále připravujeme stavbu tělocvičny, rekonstrukci domu č. p. 286 a je zpracovávána projektová dokumentace na sportovní areál.

3. Samozřejmě že pamatujeme. Např. i tím, že jsme vypracovali žádost na získání dotací na změnu vytápění od Státního fondu životního prostředí pro všechny místní části. V Palupíně připravujeme opravu hřbitova ap..

4. Veřejné záchodky jsme už nestihli postavit v loňském roce, ač jsme to slibovali a tak doufáme, že snad letos budeme úspěšnější.

5. Na turistickou sezónu by se měli připravovat hlavně podnikatelé, protože oni by ji měli umět co nejvíce využít. Obec má zcela jiné povinnosti než podnikání.

6. V současné době je hotovo 3,5 km z 7,5 km plynovodu a 80 přípojek z asi 350.

(starosta obce se ptala VV)

UPOZORNĚNÍ!

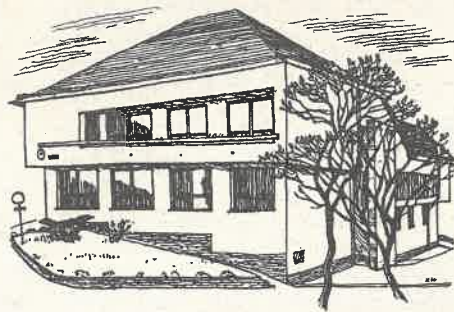
Změna v odvozu domovního odpadu

Vzhledem k tomu, že povolení k ukládání odpadů na skládku ve Strmilově končí, byla obec nucena zajistit odvoz prostřednictvím firmy TESCO Jindř. Hradec. Novým dnem pro svoz domovního odpadu je pátek.

Cena nové známky je 23 Kč a bude prodávána obvyklým způsobem. Obec poskytne každé domácnosti na jedno popisné číslo 5 známek zdarma (v bytových domech na každý byt).

Na skládku ve Strmilově bude možné ukládat odpady do konce měsíce března. Po tomto datu bude skládka sloužit pouze pro ukládání výkopové zeminy, stavební sutí, kompostovatelného materiálu a železného šrotu. Ostatní domovní odpad bude odvážen na skládku do Jindř. Hradce. Je proto nanejvýš nutné, aby domácnosti, které dosud vozily odpad na skládku ve vlastních nádobách, si pořídily popelnice.

Obecní úřad ve Strmilově

AKTUÁLNÍ ZPRÁVODAJ

Ústav sociální péče v České Olešné

Obyvatelé České Olešné již dávno přijímají se samozřejmostí nové spoluobčanky, jejichž bydlištěm se natrvalo stal místní zámek - Ústav sociální péče. Zrovna tak berou samozřejmě i pracovníky v bílých pláštích, kteří se sem sjíždějí ze všech koutů okresu, aby se o své svěřence postarali. Podívejme se tedy trochu blíže - přímo do prostor zámku. Nahlédneme do života svěřenců v současnosti již koedukovaného ústavu (koedukovaný znamená společný pro muže i ženy - pozn.red.), ale i jeho zaměstnanců.

ÚSP v České Olešné se stará o mentálně postižené prakticky z celé ČR, především však z jihočeského regionu. Do jeho péče bývají zařazováni postižení jak s lehčím, tak s těžkým psychickým onemocněním, a jsou to buď lidé mobilní (chodící), nebo naopak zcela odkázaní na lůžko.

Podle svého postižení jsou rozděleni do dvou oddělení - I. (zdravotní) a II. (pracovní výchovné).

Do pracovní činnosti pracovníci schopných svěřenců, zaměřené na jejich soběstačnost a pracovní zařaditelnost, je pod dohledem ergoterapeutů (tzn. pracovníků řídících pracovní výchovu svěřenců) zahrnut každodenní úklid budovy, draní perí, skládání obalů na sýry (tuto činnost a tím i výdělek zajistila smlouva s Madetou Řípec), činnost na přilehlých pozemcích ZD (např. sběr brambor, kameňák), ale i pozemcích soukromých, což jsou hlavně lesy ("čištění" lesa si zajišťují palivo na otop, sbírají lesní plody atd.), práce na zahrádce...

Do celkového rámce pracovní činnosti jsou zahrnuty i ruční práce, kterým se především svěřenky věnují ve volném čase - vyšívání, tapikování, šití na panenky, malování, navlékání korálků atd.

Ve svém osobním volnu si mohou děvčata také sama, samozřejmě opět pod dohledem personálu, uvařit. Mají zde totiž svou vlastní cvičnou kuchyňku s novým vybavením - nádobím, elektrickým sporákem, mikrovlnnou troubou, sušičkou a lisem na ovoce, ledničkou a mrazničkou.

Zpestřením pro svěřence může být také návštěva ústavní knihovny, kde si mohou vypůjčit různé knihy odpovídající jejich intelektu, ale od roku 1994 také nově zavedené samostatné individuální vycházky za bránu ústavu.

Využívat mohou z vlastních ústavních finančních zdrojů pořízené televizory, rotoped, zahradní nábytek, dětský bazének, videopřehrávač, jednou za čtrnáct dní i promítačku při promítání filmů zapůjčených z půjčovny apod.

Zvláštní kapitolou v oblasti kultury by v rámci výchovy bylo i nacvičování různých kulturních pásem (recitace, scénky, zpěv, divadelní představení, hra na hudební nástroje...), S takovýmito programy se pak svěřenci

každoročně zúčastňují např. jarních kulturních setkání v Jarošově nad Nežárkou, kam přijíždějí i svěřenci z jiných ústavů (sponzori této pravidelné akce zajišťují mimo jiné i živou hudbu a pohoštění), ale vystupují hlavně přímo na půdě ústavu na různých besídkách, merendách apod. Nacvičená kulturní pásma uplatňují svěřenci také o vánocích, kdy si například s hosty - smíšeným pěveckým sborem ze Strmilova - rádi zazpívají a rozšíří svůj repertoár.

Pro podobné organizace jako je ÚSP Česká Olešná zprostředkovávají různé agentury většinu kulturních akcí či zájezdů za velmi výhodné ceny. Proto jsou také ze strany těchto organizací plně využívány. I svěřenci ÚSP Česká Olešná tak měli možnost navštívit např. výstavy v Českých Budějovicích, Matějskou

Je to práce zodpovědná a náročná.

Personál ústavu je složen ze zdravotníků, vychovatelů, již výše zmíněných ergoterapeutů, sociálních pracovníků, kuchařek a v neposlední řadě i technicko-hospodářských pracovníků. Hlavní tíhu zodpovědnosti nese ředitelka ústavu, již je od roku 1990 paní Jana Skuhrová.

Úroveň poskytovaných služeb a péče je přímo závislá na technickém vybavení. Svěřenci obývají 15 pokojů a celková ubytovací kapacita je 97 míst. Kromě těchto místností jsou zde důležité prakticky i všechny ostatní - 2 pracovny určené pro pracovní výchovu svěřenců, 4 kulturní místnosti, 1 zubní ordinace, 2 ošetřovny, kde dojíždějící ošetřující lékaři provozují svou praxi, kuchyň, prádelna a mandl, šicí a údržbářská dílna, sklady, kanceláře. Jedna místnost je určena personálu pro přespaní. K dispozici má ústav dvě auta, z nichž jedno je dodávka a druhé je osobní s prodlouženým úložným prostorem.

I kdyby se na první pohled mohlo zdát, že zaměstnancům ve výkonu povolání nebrání žádná překážka, nebude to zase až tak pravda. Práce, hlavně v pečovatelské a zdravotnické oblasti, je velice fyzicky a psychicky náročná, proto je mnohdy nezbytné používat různých technických zařízení. Těch je zatím nedostatek. Za nutnost považuje vedení ústavu pořízení mikrobuse o kapacitě alespoň 12 - 15 míst, polohovací postele pro ležící svěřence, zvedacího zařízení potřebného pro koupání ležících svěřenců, a stále zatím neřešitelným problémem zůstává pořízení a instalace osobního i nákladního výtahu.

Problémy, jak je vidět, jsou a budou všude. I zde se stále potýkají s problémem dojíždění svých zaměstnanců, které je velice komplikované. Za prací sem totiž nedojíždějí lidé jen z blízkého okolí, ale dokonce i z Moravy a z měst a vesnic poměrně dost vzdálených. Právě toto je problém nejočehavější. Vždyť na bedrech zaměstnanců stojí prakticky funkčnost celého zařízení.

Co se týká budoucnosti celého ústavu a jeho umístění, je v dobrých rukou. Podle slov nynějšího držitele majetku, pana ing. Ludvíka Brdlíka, je předpoklad, že ÚSP zůstane v zámku i nadále. Přitom se peníze získané od Okresního úřadu za pronájem prakticky vrátí zpět do ústavu a budou použity na údržbu objektu.

Pro poslání sloužit nemocným, postiženým, potřebným je třeba "lidí celých, lidí kultury srdce", jak také stojí v úvodu ústavní kroniky. Takových lidí není nikdy dost. Proto těm, kteří si toto povolání zvolili, vzdejme hold a važno si jich! Určitě si to zaslouží.

/Napsala Vlasta Vondrušová, informace poskytl paní Jana Skuhrová-ředitelka ÚSP, paní ing. Dagmar Holá-ekonomka ÚSP, pan ing. Ludvík Brdlík./

Foto z archivu ing. Brdlíka

použít, zúčastnili se stanování v Malíkovských skalách (těžce pohybliví stanovali s nadšením na zahrádě), nějaký čas pobývali v rekreačním zařízení Chytrov, zajeli se podívat na Drakiádu do Karlových Varů, uvítali také zájezd do jihlavské ZOO, rádi byli svědky podzimního výlovu rybníků atd.

Náklady spojené s pořádáním většiny akcí si hradí ústav z vlastních prostředků získaných výdělečnou činností svěřenců.

Pěknou "kulturní" spolupráci udržuje místní ústav s jindřichohradeckým muzeem. Když zaměstnanci muzea pořádali v adventní době živé jesličky, chyběl jim oslík. A protože v ÚSP Česká Olešná osla chovají, slovo dalo slovo a ústavní oslík se stal vánočním "hercem". Na oplátku zase muzeum zdarma umožnilo svěřencům českoolešanského ústavu prohlídku zámku.

Akcí je mnoho a zájem o ně ze strany svěřenců veliký. Aby se však dostavila spokojenost, je vždy třeba pochopení a vstřícného přístupu všech, kteří se na těchto akcích nějakým způsobem podílejí. Naštěstí tento vstřícný přístup všichni zprostředkovatelé akcí, členové personálu navštěvovaných středisk a sponzoři akcí měli. Patří jim za to dík.

Dlužno však říci, že takovýto tep dění, který provází denodenně život svěřenců ústavu, by nebyl možný bez srdce. A tím jsou zaměstnanci ústavu, kteří dbají právě o to, aby se tep v tomto náhradním domově neztratil.

HISTORIE

Česká Olešná v zrcadle času

Historie České Olešné - vesničky mezi Popelínem, Bednářečkem, Novou Olešnou a Strmilovem bývá spojována především s historií zdejšího velkostatku - zámku, který je dominantou celé obce. Co však dnes o jeho historii víme? Většina z nás již téměř nic. Podívejme se tedy proto pro zajímavost do různých historických pramenů. Budeme určitě společně žasnout, jak rušné místo to kdysi bývalo:

"Poprvé se Česká Olešná připomíná v historických pramenech v roce 1349. Bývala to tvrz, kterou roku 1513 drželi bratři Hynek a Jindřich z Vydří. Po několika dalších změnách v držitelích zjišťujeme tam roku 1563 Jindřicha Řečického z Řečice, v letech 1608-19 pak Václava Koňase z Vydří. Dále se vystřídali na statku v České Olešné Adam Ostrovský ze Skalky, r. 1650 - 1750 Allmannové z Allmsteina a po dalších cizích držitelích ještě Trautmannsdorfové a posléze Lenertové. Začátkem 19. století tam sídlil Josef Laboriette, který postavil zámek. Posledními držiteli byli Brdlíkové.

Již ve 14. století patřila tato Olešná částí na Moravu a zůstala pak součástí Moravy až do 1.2.1949, kdy byla připojena ke zdejšímu okresu."

(Průvodce po fondech a sbírkách, Okresní archiv v Jině. Hradci z roku 1959, s.185)

Další citace je z Lesní hospodářské hlavní knihy velkostatku Česká Olešná. Otiskujeme zde výňatky ze zápisu datovaného 31.12.1896, který do této knihy učinil Ján Hakl, lesní velkostatku Česká Olešná. Protože přeložením zápisu do dnešního psaného jazyka by toto vyprávění ztratilo své kouzlo, uvádíme je s doslovným zněním a pravopisem.

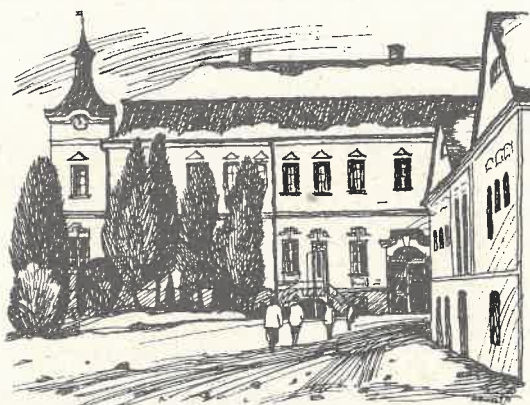
"...Před rokem 1800 náležel zdejší velkostatek Pražským zemanům. Lov zvěře vysoké lákával je do této krajiny, stálého sídla však tu neměli. Dvůr jejich podobal se pouze většímu selskému statku. Skota a bravu chováno mnoho a to po rozsáhlé pastvině, jichž snad býval nadbytek.

Za doby řádění "guillotiny" ve Francii, koupil toto zatiší od Pražských pánů jakýsi francouz jménem hrabě Josef Laboriette c. k. komorník, chtěje tu trávit dny svého života v pokoji avšak v nádheře... Vystavěl nyníjší zámek a založil sady (park) a postavil za vsí k jižní straně na kopci kamenný sloup (kužel) jenž se podobá nějakému náhrobcu neb pomníku, tak zvaný "ovčí patron". Proč a k jakému účelu, není známo, snad že bývalo tehdy zde mnoho ovcí. Nyní převezena za dvůr.

Ten samý slynul bohatstvím a udržoval styky s hraběcí rodou Trautmannsdorffů, jimž náležela tehdy: Jemnice, Lesonice, Hrovice, Bystřice, Golčův Jeníkov, Hradec a j. panství. Jsa svobodným měl prý milostný poměr s hraběnkou z Trautmannsdorffů

v Jemnici, kdež také v r. 1827 zemřel, odporučiv před smrtí svou Českou Olešnou Josefu hraběti Trautmannsdorffovi, jemuž byl poručníkem, a vyhradiv si, by mrtvola jeho do České Olešné převezena a v Popelíně na hřbitově pohřbená byla. Tak se také stálo, a podnes stojí tam u hrobu jeho nápis.

Josef hrabě Trautmannsdorff, rytíř červení husarů, muž velké postavy, zlého pohledu, nastěhovav se do České Olešné, žil velice prostopášně. Radovánky byly na dením pořádku, hostů plný zámek. Nejzajímavější z nich byl však ženatý zchudlý baron Franz Ritt von Leo - z jehož manželkou svobodný hrabě J. Trautmannsdorff žil v poměru důvěrném a to ne bez následků. Stupňuje svou prostopášnost oddával se J. Tr. chlípčnosti a

bezuzdnosti tou měrou, že zabitím vyhrožoval tomu, kdo by mu z poddaných neb služebníků nedal dceru, na níž si usmyslel ku zprznění.

Životem takovým a pak zvláště vydržováním rodiny barona von Leo, keráž se zatím navždy v zámku uhostila, promarnil J.Tr. spoustu peněz, jež mu zaslala jeho matka Terezie hrb. Trautmannsdorffová, dvorní palácová dáma. Když však tato, zbavivši se všech panství dříve jmenovaných a nakoupivši za ně domy ve Vídni, potřeby svého syna více krýti nechtěla, odhodlal se též prodati Českou Olešnou, aby nabytím peněz dále hýřiti mohl.

Než stalo se jinak.

Prvý den prodal panství Čes. Olešnou panu Karlu Lenertovi za 145 tisíc zl. r. m. a druhý den ve věku 60 let zastřelil se Jos. Trautmannsdorff, poslední potomek rodu ve Vídni. Dědicem pozůstalosti jakož i zámku v Obermeisu, kterýž býval letním sídlem Jos. Trautmannsdorffa, stál se Moric baron Ritt von Leo syn hraběte Trautmannsdorffa s nadzvěněnou baronkou. Pánem České Olešné stál se r. 1867 bývalý správce lesnického panství pan Karel Lenert. S ním nastaly v Č. Olešně lepší časy. Pocházej z lidu znal i jeho potřeby; proto také shledán velice dobročinným. Škole zdejší věnoval každoročně všechny potřeby pro chudé, zaopatřoval veškeré učební prostředky a založil bohatou školní knihovnu (215 svazků vázaných cenných knih). O vánocích každého roku

poděloval 20 žáků šatstvem, ostatní vánočním stromkem. Hospodářem byl vzorným a lidu rádcem dobrým. Zemřel dne 25.2. 1888 bez poslední vůle. Poněvadž byl bezdětný připadl velkostatek Č.O. zákonným dědicům, většinou nemajetným příbuzným.

Vdova po p. Lenertovi paní Marie Lenertová, roz. Bráfová odstěhovala se po smrti svého muže do Jindř. Hradce, kdež dne 1.12.1892 ve věku 67 let zemřela. Oba tyto manžele odpovídají v Popelíně na hřbitově dle hrob. nápisu.

Roku 1892 koupil od dědiců Lenertových velkostatek zdejší Č.O. pan Karel Brdlík továrník a měšťan v Počátkách za 160 tisíc zl. r. m. Přikoupil již k němu meziležící pozemky (enklávy). Velkostatek tento se všemožně nyní zvelebují, opravují, zcelují pozemek dílem proměnou, dílem přikoupením, zařídili se nové stroje lihovaru, postavila se nová rozsáhlá stodola, též i lesy se dobře zalesňují a hranice upravují sekanými mezníky a také příkopy a t.d. Též se rozdělovalo mnoho pastvin a špatných luk na pole,.... Pivovár bývalý, v kterém se již přes 20 roků nevaří, používá se dolejšek co sklepy pro brambory a hořešek co sýpka na obilí... Velkostatek přifařen jest teď do Popelína, kdež býval dříve as před sto roky přifařen do Strmilova..."

(Lesní hospodářská hlavní kniha, zápis ze dne 31.12.1896)

Vyprávění p. Jána Hakla může některým čtenářům připomínat úryvky z dnešních bulvárních tisků.

Nicméně i přes některé nepřesnosti, neúplnosti či odchylky v datech i samotném vyprávění (Např. podle Vlastivědy Moravské z roku 1913 se uvádí Josef Laboriette pouze jako francouzský šlechtic, který emigroval. Podle nejnovějšího bádání měl pravděpodobně titul baronský, později hraběcí. Tento šlechtic koupil velkostatek v r. 1810 a teprve poté zde zbudoval zámek v nyníjší podobě. R. 1827 jej odkázal hraběnce Terezií Trautm., a ta jej teprve o 11 let později, r.1838, "přepustila" svému synu Josefovi, o němž je více uvedeno výše), poskytl nám svým zápisem tehdejší pan lesní cenný historický dokument.

Podívejme se ještě však, jaký byl další osud zámku:

"...Továrník počátecký Karel Brdlík... odevzdal vše r. 1911 synu svému Ludvíkovi. R. 1945 převzal Českou Olešnou po svém otci Ing. Ludvík Brdlík a v r. 1948 předal velkostatek státu..."

Tolik získaná strohá informace. Že ono "předání" nebylo dobrovolné si určitě každý domyslí. Nelze však opomenout ani následky konfiskace, které rodinu pana inženýra Brdlíka tvrdě zasáhly. V samém důsledku byl nucen jako mnoho dalších podobně postižených "trpět manýry" diktátorského režimu prakticky po celý život. Sám ve svých vzpo-

pokračování na str. 6

HISTORIE

Česká Olešná ...

pokračování ze str. 5

mínkách které se vztahovaly právě k česko-
lešanskému zámětku, dodává i některé
informace, které si dovoluji s jeho svolením
zveřejnit.

Roku 1948 podle Zákona ze dne 11.
července 1947, č. 142 Sb. o revizi první
pozemkové reformy byla část majetku
rozparcelována a část předána Státním
statkům. Panu Ing. Brdlíkovi zůstalo ve
vlastnictví 50 ha z celkového majetku. K užívá-
ní mu byl poskytnut byt v přízemí, kde bydlel
se svojí maminkou. To však pouze do roku
1950, kdy mu Výměrem ONV v Jindř. Hradci
bylo zabráno i těch zbývajících 50 ha a rodina
pana Ing. Brdlíka byla vystěhována.

A co se můžeme dočíst v Kronice ÚSP
Česká Olešná?

"...Na počátku roku 1951 přebírá celé
hospodářství i zámek stát a předává je do
správy Státních statků.

Státní statky v prvních letech své existence
zajišťují především zemědělskou produkci.
Samotná péče o budovu zámku a její využití se
stává být druhořadou záležitostí. Budova je
využívána jako internát ošetřovatelek dojníc a
později jako ubytovací zařízení pro pracovní-
ky lesů. Až do roku 1955 budova postupně
chátrala a nebyla systematicky využívána.
Rozhodnutím ONV se v roce 1955 začíná
budova opravovat a přestavovat pro potřeby
Domova důchodců.Domov důchodců a
jeho správa byly předány do užívání a trvalého
provozu v březnu 1956.

Domov důchodců od 2.11.1959 do
30.6.1963 řídil Vlastimil Perger. Od 1.7.1963
zastával funkci vedoucího domova Karel Ille.
V roce 1967 se stává Domov důchodců Ústa-
vem sociální péče pro dospělé ženy. V tomto

roce dochází ke stavebním úpravám...Až do
1.10.1975 byl ÚSP samostatnou rozpočtovou
organizací řízenou odborem soc. věcí a zdra-
votnictví v J. Hradci. V roce 1975 ustanovuje
ONV Okresní ústav sociálních služeb, který
přebírá řízení Ústavu sociální péče v České
Olešné. 1.8.1980 pověřen vedením ústavu pan
Josef Klier. Od 1.1.1984 přechází ústav pod
správu Krajského ústavu sociální péče pro
mládež se sídlem v Černovicích u Tábora. Od
1.1.1991 je ÚSP Č. Olešná ve správě Okresní-
ho úřadu v Jindř. Hradci a znovu se stává
samostatnou organizací. Ředitelkou ústavu je
až do současné doby paní Jana Skuhro-
vá. Majitelem zámku je od roku 1995 opět
pan Ing. Ludvík Brdlík.

(Kronika ÚSP Česká Olešná)

★★★★

(Podle zapůjčených materiálů zpracovala
V.V.)

OHLASY, POLEMIKY

Rubrika OHLASY A POLEMIKY je tu teprve podruhé, avšak s tématem zpěvnosti se setkáváme vlastně už potřetí...

ZPĚVNOST DŘÍVE A NYNÍ

V minulých číslech Strmilovských novin
byl článek ing. Pauláta o zpěvnosti a potom
polemický článek paní učitelky Opelkové.
Dovolte, abych i já k tomuto tématu řekl pár
slov zase z trochu jiné stránky.

Kromě hraní a aranžování v kapele jsem
mnoho let účinkoval jako porotce při
přehrávkách kapel, různých pěveckých soutě-
ží a také jako porotce při soutěžích dětských
sborů. Musím říci, že úroveň bývala dobrá
před mnoha lety, ale postupně se snižovala a
počet kvalitních dětských sborů rapidně
ubýval. Vzpomínám si na soutěž, kdy jsme
v porotě měli přetěžký úkol určit pořadí sborů,
které měly všechny velmi dobrou úroveň, ale
zcela rozdílný repertoár. Např. pan učitel
Mouca ze Strmilova přivezl sbor, který zpíval
trojhlasně známé národní písně, pan učitel
Melzoch z Nové Včelnice se sborem zpíval
naprosto neznámé a krajové písničky, paní
učitelka Kadičová z J. Hradce současné
pionýrské písničky a pan učitel Fuka z Dačic
moderní taneční písničky. Nevím už, jak to
tenkrát dopadlo, ale rozhodování bylo
přetěžké.

Je bez diskuse, že nástupem rozhlasu, tele-
vize, magnetofonů a moderních, málo
zpěvných písniček, se v rodinách přestalo hrát
i zpívat, a bohužel i ve školách. Povinnost
učitele - hrát na hudební nástroj - se již nevy-
žadovala. To všechno vedlo k hlubokému
poklesu hudebnosti a výsledek je, že si děti
např. při výletě zazpívají neumějí a ani nevědí,
co by měly zpívat. Sbormistři se s tímto
stavem vyrovnávali masovostí, nedokázali
odmítnout dítě (a rodiče), které zpívat neumě-
lo. Přiznám se, že pro mne bylo doslova utrpe-
ním absolvovat i několikahodinové
vystoupení k MDŽ a podobné akce. Mizelo
trojhlasé i dvojhlasé zpívání a problémem byla
často intonace i při jednohlasé písničce. To
platilo všeobecně, Strmilov nevyjímaje. Zde
např. taneční složka besídek výrazně převy-
šovala zpěv, často zachraňovaný harmonikou.

Domnívám se, že to nejhorší už máme za
sebou a že díky hudebně nadaným učitelkám

mateřské školky a dětské kapele ing. Pauláta
se pokládají nové základy, o čemž mne
přesvědčilo předvánoční vystoupení. Jen je
třeba vytrvat a neskloznout opět na maso-
vost. Lépe je, když zazpívá čisté duo než
falešně sbor s 20 žáky. Připravme se na to, že

to půjde velmi pomalu a bude to trvat dlouho,
než doženeme třeba sousední Rakousko.
Mohla by k tomu přispět i mládež zbožňovaná
moderní hudba, která doufejme již překročila
vrchol nemelodičnosti a hrubosti textů a měla
by se vrátit opět k melodii. Jar. Emmer

Znovu o zpěvu dětí

Považuji za nutné se vyjádřit k příspěvku
paní učitelky Dany Opelkové, uveřejněném
v č. 3/1994 Strmilovských novin, ve kterém se
jeho autorka snažila zpochybnout některé údaje,
které jsem uvedl v první části článku "Jak
zpívají naše děti?" (SN č.2/1994). Není pro
mne zrovna příjemné, že jsem nucen se znovu
k této problematice vracet a hovořit zde
obšírněji o nedostatecích na naší škole. Doufám
však, že učitelé i veřejnost pochopí, že to není
mou vinou.

O tom, kolik dětí ve třídě umí zpívat a kolik
nikoliv, má přehled každý učitel, který úroveň
zpěvu svěřených dětí sleduje a nemusí při tom
čekat na pokyn k vedení průzkumu. Skutečnost,
že na druhém stupni naší školy neumí zpívat
kolem jedné poloviny dětí, nebylo v době,
když jsem připravoval článek, žádným tajemstvím,
a učitelé, kteří se o hudební výchovu dětí zajímali,
to také velmi dobře věděli. Orientační údaj,
který jsem uvedl v článku mi sdělila osoba nejpo-
volanější, paní učitelka, která na škole vyučuje
hudební výchovu.

Nikomu nebudu brát názor, že k výuce na
hudební nástroje se často hlásí děti, kterým
intonace dělá potíže. Ředitel hudební školy
z Jindř. Hradce však před léty neprováděl
výběr mezi dětmi, které se k výuce samy
přihlášily. Z většího množství dětí vybíral ty
nejlepší a byli to tehdy dva chlapci, kterým pak
nabídl možnost stát se žáky hudební školy.
Zkušenému pedagogovi i hudebníkovi, jakým
ředitel školy. beze sporu byl, plně postačilo
jednorázové vyzkoušení dětí aby poznal,

jakou úroveň výuky zpěvu
tehdy škola měla. Kromě
toho musím podotknout, že
jsem ani já sám v té době
neměl při mnoha různých
vystoupeních, při pěvecké soutěži, ani při
častém osobním styku s různými žáky školy
ucpané uši, abych si v této záležitosti nemohl
udělat vlastní úsudek.

Paní učitelka Opelková je poměrně mladá a
asi si dobře nepamatuje období, když ještě
existoval předmět "zpěv". Ten zahrnoval
prakticky všechno, co nyní obsahuje "hudební
výchova" a je chybné si myslet, že nový název
předmětu přinesl také nové oblasti výuky. Rád
vzpomínám např. na odposlechy skladeb
významných skladatelů ve vyšších ročnících
školy, při kterých nám pan učitel zapůjčil noty,
abychom v nich mohli sledovat jejich průběh.
Velmi dobře si také pamatuji období, kdy na
mnoha školách byl jinak správný název předmě-
tu "hudební výchova" zneužit a jeho výuka
probíhala úplně bez zpěvu a nebo se zpěvem
velmi omezeným. Přispěl k tomu jistě také
nástup většího množství učitelů, kteří sami
neuměli zpívat anebo o zpívání s dětmi neměli
zájem. Měl jsem také možnost hovořit s několika
nešťastnými lidmi, kteří ačkoliv nepostrádali
normální hudební sluch, ve škole je nikdo zpívat
nenaučil a jejich muzikální vývoj byl proto velmi
zanedbán. Takových lidí, více či méně posti-
žených, je u nás poměrně mnoho, i když si to
všichni ani neuvědomují. Starý název "zpěv"
by nebylo možno takto zneužít.

pokračování na str. 7

OHLASY, POLEMIKY

Znovu o zpěvu dětí

pokračování ze str. 6

Překvapilo mě také vyjádření paní učitelky, ze kterého vyplývá že za jediný prostředek proti únavě malých dětí považuje pouze odposlechy. Problém únavy malých dětí při zpěvu, stejně jako v ostatních předmětech, je však možno řešit jinými způsoby. Prováděním aktivní pohybové činnosti anebo střídáním hromadného a sólového zpěvu. Na školách s dobrou úrovní hudební výchovy jsou tyto způsoby, které dětem přinášejí také tolik potřebnou radost ze zpěvu, již řadu let naprosto běžné. Jak jsem se mohl sám přesvědčit, při takto vedených hodinách hudební výchovy se při zpěvu ani u těch nejmladších žáků (1. ročník) neprojeví žádné známky únavy. Naopak děti s lůstostí přijímají ukončení hodiny a ještě při odchodu ze třídy i v šatně sami zpívají.

Chtěl bych také podtrhnout, že ke všem učitelům, kteří se snažili o zvýšení anebo udržení dobré úrovně zpěvu na naší škole, mám velikou úctu. V mém posledním článku jsem se však nezabýval hodnocením

nejzaslouzejších učitelů a jmenem pana učitele Ecka, který mě učil, jsem zde uvedl pouze v souvislosti s počtem žáků, kteří v té době zpívali v pěveckém sboru naší školy. Velmi si vážím práce pana učitele Jana Mouci za jeho vynikající výsledky, kterých dosáhl na soutěžích pěveckých sborů a který také výrazně přispěl k prodloužení dobré úrovně zpěvu na naší škole. Rovněž za velmi zásluhou považuji práci učitelky Marie Michálkové, Marie Švehlové a Vlasty Lehejkové, které v období, kdy se úroveň muzikálnosti dětí na naší škole výrazně snižovala, věnovaly dosažení dobré úrovně zpěvu velké úsilí a mnoho volného času. Můj dík však patří i všem ostatním strmilovským učitelům, kteří s dětmi zpívali i v době, když se na mnohých školách již nezpívalo.

V závěru svého příspěvku cituje paní učitelka slova lektorky, že "hodina hudební výchovy má být vedena tak, aby si děti v dobré pohodě vesele zazpívaly a odpočaly si tak od té velmi vyčerpávající práce v hlavních předmětech". S tímto výrokiem plně souhlasím. Škoda jen, že tato slova nebyla v minulosti plně respektována a na zpěv, který může

být pro děti aktivním odpočinkem, zbývalo tak málo času. Žáci naší školy, zejména ti starší, by také jistě měli ke zpěvu a k hudbě daleko lepší vztah, než mají nyní. Je známo, že zde na druhém stupni ZŠ při pololetním hodnocení dostali někteří žáci na vysvědčení čtyřku z hudební výchovy. Zajímavé je, že mezi postiženými najdeme i žáky, kteří dobře zpívají a je tam i chlapec, kterému se podařilo na Základní umělecké škole v Jindřichově Hradci ve stejné době udelat na "výbornou" poměrně náročnou pololetní zkoušku z hudební nauky. Nevím jaký pedagogický či jiný záměr byl tímto negativním hodnocením sledován.

Jestliže se v současné době věnuje na naší škole zpěvu zvýšená pozornost a děti daleko více zpívají než dříve, jde o významný posun kupředu, který jistě přinese své pozitivní výsledky. Všem učitelům, kteří usilují o zvýšení muzikálnosti našich dětí upřímně přeji, aby se jim jejich zásluhou práce dařila.

(Ing. Mojmír Paulát)

(Pozn. red.: 2 díl článku "Jak zpívají naše děti" od pana Ing. Pauláta si přečtete na str. 8)

ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽ, KULTURA

ZÁPIS DĚTÍ

8.2.1995 se konal zápis dětí
do základní školy ve Strmilově.
Zapsány byly tyto děti:

Dočekalová Pavla, Strmilov 437
Dukátová Lucie, Strmilov 469
Fortelný Tomáš, Strmilov 509
Hanzalová Martina, Strmilov 493
Koutný Tomáš, Palupín 50
Kubák Filip, Strmilov 437
Macháčová Ludmila, Palupín 1
Matoušková Jitka, Strmilov 373
Nořinský Lukáš, Strmilov 287
Ohrada Ladislav, Česká Olešná 109
Rožková Pavla, Palupín 48

Řežábková Pavlína, Palupín 4
Stejskalová Vlasta, Česká Olešná 105
Štroučovský Luboš, Strmilov 434
Šlápotosvá Romana, Strmilov 510
Štefčíček Vladimír, Strmilov 166
Toral Jakub, Česká Olešná 114
Toral Jan, Česká Olešná 114
Tuček Tomáš, Strmilov 381
Vinklerová Alice, Strmilov 436
Vlásek Ondřej, Česká Olešná 105
Vodičková Iva, Strmilov 454
Vondrá Mirka, Strmilov 487
Spinetti Vendula, Bořetín 15

Skauti opět v pohotovosti

1. dubna 1994 byla opět založena v naší obci skautská organizace, do které se přihlásilo 7 chlapců a 7 dívek. Nyní se schůzek zúčastňuje 28 dětí. Dívčí oddíl DRAČICE vede paní Věra Kopečná, chlapecký oddíl SOKOLOVÉ vede pan Miroslav Doupník a pan Jaroslav Kadlec ze Žirovnice.

Děti rády chodí do přírody, kde se formou her a soutěží učí rozeznávat stromy a květiny, učí se lásce k přírodě.

V květnu tohoto roku se děti zúčastnily Svovískova závodu světlušek a vlčat, kde se chlapci umístili na čtvrtém a dívky na druhém místě. Mimo jiné byla pro děti uspořádána skautská pouť, kde bylo přichystáno plno soutěží a her. Nechyběly ani sladké odměny.

18. srpna děti nastoupily na tábor do Malého Jeníkova. Tábora se zúčastnilo 17 našich a 15 žirovnických dětí. Tábor také navštívil ministr školství Ivan Pilip.

O vánočních prázdninách byla připravena pro děti velká vánoční besídka

v Horním Meziříčku, spojená s přednáškou o letadlech, kterou připravil pro děti pan František Švehla ml. 28. prosince si děti pozvaly rodiče do kulturního domu, aby jim předvedly různé scénky a soutěže. Tohoto vystoupení se zúčastnil i ředitel školy, pan Mgr. Kejval. Konec roku děti zakončily výletem do J. Hradce a návštěvou plaveckého bazénu a Krýzových jeslíček.

Na závěr bychom chtěli poděkovat firmám, které sponzorovaly všechny naše akce. Jsou to:

Obchodní dům Kubák, Fograt Strmilov, Elektroslužby Vrbenský Václav, Tkalcovna Kubák, Obuv Laďa, Potravinář Hačka a pan Milan Marek KD HEJTMAN. /vedoucí oddílů skautské organizace/

Mladí divadelníci plánují

Po úspěšné divadelní hře V. Čorta - Kopretinka, kterou žáci ZŠ Strmilov sehráli v KD ve Strmilově zhruba před rokem, plánuje ZŠ uvedení další divadelní hry. Více se o tom rozebereme v příštím čísle SN.

Sdružení rodičů děkuje ...

Sdružení rodičů děkuje všem, kteří přispěli darem do tomboly plesu Sdružení rodičů, který se konal 11.2.1995. Výtěžek z plesu bude věnován na rozvoj zájmové činnosti žáků ZŠ. Jmenovitě se darem podíleli:

Krejčovství Hochmanová Marie, Krejčovství Kozáková Jitka, Krejčovství Nořinská Vladka, Krejčovství Doupníková Věra, Večerka Lenka Vondrá, Luděk Hačka, Hačka - sedlářství, Soukromý zemědělec Kolman Lubomír Zahradky, Krejčovství Kolmanová Ivana a Dvořáková Vlasta, Řezník-uzenář Peltan Stanislav Bořetín, Jihočeské mlékárny a.s. Jindř. Hradec, Zdeněk Švehla firma BETEVE, Kopalová Marie kadernictví, NAKO Kofroň Bořetín, Kovo Strmilov, ZD Strmilov, ObÚ Strmilov, ObÚ Nová Olešná, Levný textil Farkas Fridrich, Levný textil Zichová Ivana, Oděvy Jan Kubák J. Hradec, Klenoty M. Kubáková J. Hradec, Autodoprava J. Kubák ml. J. Hradec, Disko D. Kubáková J. Hradec, JIHOCAR B. Souček Strmilov, V. Vrbenský ELEKTROSLUŽBY, Fr. Vrbenský KOLONIÁL, FOGRAT Ing. Z. Kantor Strmilov, M. Hačka truhlářství Strmilov, Kolman Lumír truhlářství Strmilov, Lékárna TILIA Bělíková, Firma MEFISTO ing. Bělík, POMEŽÍ spol. s r.o. Strmilov, DISCOCLUB Hejtman, Soukromý zemědělec Dvořák Jan Strmilov, Soukromý zemědělec Bartoš František Nová Olešná, AKVASPORT Studená Závodský Jan, STYL výr. dr. Studená, OBAL Rozkoš, ASCENT Frýdlant, Hotel KOMORNÍK Řezáč, Pavla Pokorná, Hasiči Strmilov, Autodoprava Heřmánek, Pekařství Strmilov, Potravinář Olga, Zahradnictví Barborka, Obuv Laďa, Lahůdky Kunžak a rodiče žáků ZŠ.

ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽ, KULTURA

Jak zpívají naše děti (II. část)

Ve SN č. 12/1994 byl uveřejněn můj článek, ve kterém jsem upozornil na to, že u nás došlo za posledních několik desítek let k výraznému zvýšení počtu dětí, které se během školní docházky nenaučily zpívat a snažil jsem se najít alespoň jeho hlavní příčiny.

Nyní budu v této problematice pokračovat a rodičům i všem, kteří se podílí na výchově mladé generace bych chtěl ukázat, jak mohou přispět k harmonickému rozvoji muzikálnosti svěřených dětí. Budu se také snažit souhrnně odpovědět i rodičům, kteří se na mne jako na učitele hudby obraceli s otázkou, zda-li muzikální vývoj jejich dětí, projevu jejich se zejména úrovní zpěvu, je přiměřený jejich věku.

Základními měřítky pro kvalitu zpěvu menších dětí jsou především intonační čistota a dodržování rytmu. Pomocným a přitom velmi důležitým ukazatelem, který umožňuje okamžité rozeznání u kterých dětí probíhá jejich muzikální rozvoj normálně a u kterých je opožděn, anebo dokonce zanedbán, je jejich hlasový rozsah. Údaje o hlasovém rozsahu žáků jsou velmi snadno zjistitelné, vyčíslitelné a srovnatelné.

Velmi malé děti, které ještě nikdy nezpívaly, anebo zpívaly jen velmi málo, mají velmi malý rozsah hlasu, pohybující se pouze v rozmezí několika tónů. Čím více děcko zpívá a procvičuje tak své hlasivky, tím více se zvětšuje jeho hlasový rozsah. Děti, které doma i ve škole velmi málo zpívají, snadno poznáme právě podle malého rozsahu hlasu. Velkou výhodou dětí s dostatečně velkým hlasovým rozsahem je, že se mohou pohodlně "chytit" i při zpěvu hlasově náročnějších písniček, lépe intonují a mohou dále přirozeným způsobem rozvíjet svůj hudební sluch a muzikálnost. Naopak děti s malým hlasovým rozsahem nevyzpívají vyšší tóny, a jsou tak nuceny zpívat falešně /brčet/. Takový zpěv má však pro ně velmi negativní vliv, protože si na falešné zpívání zvykají, považují je za normální, a kazí si tak svůj hudební sluch. Odstraňování nečistého zpěvu bývá pak velmi obtížné a časově náročné. V zájmu dětí proto je, aby k rozezpívání jejich hlasu došlo co nejdříve. Malé děti jsou velmi přizpůsobivé, nestydí se a většinou velmi rády zpívají i sólově.

Procvičování zpěvu by však nemělo být jen formální, ale mělo by být doprovázeno snahou dobře intonovat. Při zpěvu velmi malých dětí, které se zpívají teprve začínají učit, musí být pro všechny dobře slyšitelný vedoucí hlas, nejlépe hlas ženský, který také může být nahrazen vhodným hudebním nástrojem. Děti se pak mohou tohoto hlasu snadno držet a podle něho svůj zpěv dolaďovat. Pokud by však při zpěvu převládaly falešné tóny, s čímž se můžeme na školách velmi často setkat, vedlo by to k desorientaci dětí a ve svých důsledcích k nežádoucím návykům falešného zpívání a narušování hudebního sluchu. U dětí starších, z nichž některé již umí trochu zpívat, záleží na rozhodnutí vyučujícího, jak budou nežádoucí falešné hlasy utlumeny a dobře intonující hlasy naopak dobře slyšitelné. Většinou stačí doporučit falešně zpívajícím dětem, aby trochu ztlumily svůj hlas. Žáky, kteří intonačně nejméně vyhovují, je možno dočasně zaměstnat např. hrou na bicí nástroje apod. a do zpěvu je zapojit až později.

Velmi důležité také je volit pro zpěv malých dětí nejprve písně velmi lehké s malým rozsahem, jako např. "Halí, belí", "Pec nám spadla", "Skákal pes", a když si na nich svůj hlas procvičí, přibírat písně další, vyžadující trochu větší rozsah hlasu, jako "Holka modrooká", "Ovčáci, čtveráci" apod. Při tom je nutné volit takovou výškovou polohu zpěvu, která plně vyhovuje žákům. Pro malé děti bývá většinou nejvhodnější zpívat v tónině C dur, u dětí s nižším hlasem to může být v B dur, nebo dokonce v A dur.

Zvláštní pozornost by se měla věnovat dětem s hlubším hlasem, které se do zpěvu s ostatními dětmi zapojují obtížně. Pokud je to možné, je vhodné s takovými dětmi procvičovat zpěv individuálně a snažit se o jejich urychlené rozezpívání. Jakmile se naučí zpívat i vyšší tóny, je možno je zařadit do kolektivu k ostatním.

Určitým důležitým mezníkem v rozvoji zpěvu dětí je dosažení rozsahu hlasu jedné oktávy /8 tónů/. Je důkazem toho, že žák úspěšně zvládl základní proces rozezpívání, a jestliže dostatečně čistě zazpívá některou písničku s oktávním rozsahem, je možno o něm říci, že "umí zpívat". Písniček vyžadujících osmitónový rozsah hlasu je mnoho a snad nejznámější z nich jsou "Vyletěla holubička", "A já pořád co to je", "Já do lesa nepojedu", "Utíkej káčo"

a stejný rozsah hlasu vyžaduje také zazpívání tvrdé stupnice / do, re, mi, fa, sol, la, si, do /.

Děti, které jsou ke zpěvu vedeny svými rodiči, dosahují oktávněho rozsahu hlasu většinou již v předškolním věku. Rovněž z mateřských škol, kde se hodně při hrách s dětmi zpívá, vychází větší počet dětí s takto vycvičeným hlasem. V základních školách se od dětí vyžaduje osmitónový rozsah hlasu od druhého ročníku. V učebnici hudební výchovy z minulých let, zpracované podle příslušných vyučovacích osnov, jsou totiž některé písničky v tomto rozsahu. Ve třetím ročníku i v dalších vyšších ročnících ZŠ je požadavek oktávněho i ještě většího rozsahu hlasu již naprosto běžný a učitelé, kteří důsledně dbají na dodržování platných metodických pokynů, jej plní, anebo se jej alespoň snaží plnit.

V době, když mi bylo kolem dvanácti roků a navštěvoval jsem první ročník měšťanské školy /6.ročník ZŠ/, měli všichni zpívající žáci našeho ročníku /podle fotografie nás bylo kolem třiceti/ rozsah hlasu minimálně 12 tónů. V pěveckém sboru jsme totiž zpívali první hlas, ve kterém se v Smetanově písni "Má hvězda" vyskytuje značně vysoký tón g₂, jehož vyzpívání tento rozsah vyžaduje. O tom, zdali jej všichni žáci dokázali čistě zazpívat, se pan učitel důsledně přesvědčil. V dnešní době, poznamenané ještě úpadkem zpěvnosti z minulých let, mohou být rodiče spokojeni s tím, když jejich syn a nebo dcera tohoto stáří umí čistě zpívat v rozsahu jedné oktávy.

Muzikální výchova dětí začíná již v době, když jsou ještě "v peřince" a maminka jim zpívá ukolébavku a nebo jinou písničku. Vnímání zpěvu a hudby má pro citový vývoj i velmi malých dětí velký význam. Učit je zpívat je velmi záslužné, ale v některých případech také značně náročné. Vyžaduje to velkou trpělivost, ale při tom i důslednost. Hlavním cílem by zde mělo být naučit děti nejen dobře intonovat a dodržovat rytmus, ale dosáhnout také toho, aby jim zpěv působil radost a aby se na něj těšili. U starších žáků by pak měly být pěvecká dovednost i láska ke zpěvu a k hudbě dále prohlubovány. Hudební výchova není pouze předmětem k procvičování mechanické paměti dětí, ale především je součástí estetické výchovy výrazně ovlivňující jejich citový vývoj.

Měla by jim přinášet příjemné zážitky jaké vyvolává zpěv a hudba a nikoliv stresové situace. Zkušenosti z minulých let nám naprosto přesvědčivě ukázaly, jaké averse proti hudbě a zpěvu se mohou

u dětí vypěstovat nevhodným zkoušením a nebo písemkami z hudební výchovy. Na některých školách tato averse trvá dodnes.

Podle mého názoru by výuka na prvním stupni ZŠ měla být zaměřena především na zpěv a ostatní znalosti z oblasti hudební výchovy by měly být dávány dětem jen "po kapkách". K zvyšování náročnosti na hudební nauku by pak mělo docházet, jakmile děti zvládnou požadavky na zpěv. K žádné tragedii také nedojde, když se hlavní těžiště výuky teoret. oblasti hudební výchovy přenesou až na druhý stupeň ZŠ a na hudební školy. Děti muzikální, které se již naučily zpívat a oblíbily si zpěv, se o teorii hudby budou také více zajímat.

Metodicky nesprávně vedený jednotvárný zpěv působí zejména na malé děti únavně. Doc.Dr. Petr Jistel, se kterým se osobně znám, doporučuje již řadu let na svých přednáškách i v publikacích předcházet únavě malých dětí tím, že se jejich činnost při zpěvu často mění. Odpadá tím závislost na používání pasivních odposlechů a místo toho se ve velké míře při zpěvu využívá aktivní pohybová činnost. Děti se naučí dělat při některých písničkách pohyby rukou, nohou i celého těla, zpěv se pro ně stává zajímavější, působí jim radost a snižuje únavu. Na takovou hudební pohybovou výchovu si zvyknou a oblíbí si ji. Rovněž střídání zpěvu hromadného se zpěvem sólovým děti uspokojuje a baví. Na školách, kde se tento způsob výuky ve větší míře zavedl, přinesl vynikající výsledky jak ve zvýšení úrovně zpěvu, tak také tím, že děti zaujal a vyvolal u nich tolik potřebné nadšení pro zpěv.

Přál bych si, aby rodiče, učitelé i všichni ostatní, kteří se podílejí na výchově dětí, věnovali zvýšenou pozornost i jejich hudební výchově a zejména zpěvu. Jen tak můžeme docílit, abychom i v dnešní přetechizované době znovu obnovili svou vysokou muzikální úroveň, která v minulosti tak významně proslavila náš národ.

/Ing. Mojmír Paulát/

MASOPUSTE, MASOPUSTE...

Konec února bývá každoročně ve znamení masopustních "maškarád". To, že si maskární akce vzaly za své právě děti ze strmilovské MŠ a ZŠ a jejich vystoupení s nevhodnými převleky se již prakticky staly tradicí, ví určitě každý. Jinak tomu nebylo ani letos.

19.2.1995 proběhl v KD ve Strmilově masopustní karneval, jehož pořadatelem byla MŠ.

28.2.1995 uspořádala ZŠ masopustní průvod městem, v němž se proměnily postavy celoročně nevidané. Třeba nafalšovaný čemoušek. Ale abych nebyla nespravedlivá, za zhlédnutí totiž stály masky všechny. Snaha dětí (ale i maminek a babiček) vyrobiť co nejhezčí masku byla vyhodnocena ve školních prostorách, ale k odměně patřil i zájem přihlížejících Strmilovských.

Ovšem roztodivné postavy, avšak větších rozměrů, tj. výšky, šířky a vyššího věku, tedy v životní velikosti, bylo možno spatřit v ulicích Strmilova již 25.2.1995. Pokud by tato vítaná aktivita v masopustním "maškarádění" vydržela členům TJ JISKRA (kteří tuto akci uspořádali) i do dalších let, přispěli by tím nejen k dobré náladě obyvatel, ale i k dalšímu oživení staročeských tradic. Schválně - vzpomínejte, kdy jste na náměstí ve Strmilově naposled viděli například takového dospělého, jako z historického románu vystřiženého, kata popravičho! V.Vondrušová

KULTURA

Kam kráčíš, knihovno?

Nejen věrní čtenáři strmilovské knihovny, ale hlavně zaměstnanci ObÚ a i ostatní návštěvníci této budovy, zajistě učiteli stavební úpravy a následnou reorganizaci v jejích prostorách.

Co je však zatím jisté, knihovna "odkrácela" se vším všudy do bývalé zasedací místnosti ObÚ. Získala tím k dobru o kus větší prostor, po kterém takovou dobu žalostně volala. Opět jedna starost, kam dávat nejen nové knihy, odpadla (i když jen na určitý čas). O stísněnosti, kterou mezi regály prožívali čtenáři a v důsledku toho i obsluhující knihovník, ani nemluvě.

Stále však prozatím chybí prostory pro konání literárních besed nejen pro děti ze ZŠ, ale i pro jiné podobné akce. Zdá se, že ze strany školy by zájem o takovátou vzájemná setkání mezi knihovníkem a čtenáři byl. Vyvozuji to nejen z konzultací s pedagogem, ale i z vlastní, i když jen dvouleté zkušenosti v tomto oboru. Tyto akce mají obrovský přínos pro obě strany, jak pro děti, tak i pro knihovníka. Nejen

z hlediska vzájemných vztahů mezi knihovníkem a dítětem, lepšího vzájemného poznávání se a překonání komunikačních bariér, ale právě z hlediska kladné výchovy k zájmu o knihu. Většinou jedno ovlivňuje druhé.

Tím spíše by to mohl potvrdit i nyníšší knihovník pan Miloslav Jebavý, který vykonával tuto práci již dříve. Od ledna 1995 nastoupil do této funkce znovu, aby zde využil své bohaté zkušenosti z dvacetileté práce v MLK Strmilov, ukončené před osmi lety.

I když se knižní fond a prostor knihovny od doby jeho působení trošičku změnily, u pana Jebavého i nadále přetrvává vřelý vztah k lidem a láska ke knihám, bez čehož by se tato práce ani dělat nedala.

Odpovídající prostor pro besedy tedy zatím není. Pouze však prozatím. Protože je jen otázkou času, kdy se tento problém zase nějakým způsobem bude muset vyřešit.

Je samozřejmě, že současná reorganizace ve zdejší budově ObÚ nesledovala a ani nemůže sledovat jen cíl MLK. Důležité však je, že knihovna tak získala důstojnější prostor pro svou činnost a že tím

ObÚ udělal další krok ke zlepšení podmínek pro poskytování služeb místního kulturního a informačního centra (kterým by knihovna měla být).
(Vlasta Vondrušová)

Upozornění!

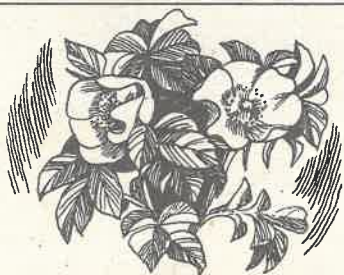
Pondělní výpůjční doba se od 1. dubna přesouvá z 13. na 16. hodinu. Ve čtvrtek se bude i nadále půjčovat od 13.00 hod do 16.00 hod.

KINO ♦ KINO ♦ KINO

V březnu 1995 kino Hejtman opět zahájilo promítání filmů. Promítá se večer od 19.30 hod., vstupné je 20,- Kč.

PROGRAM KINA NA DUBEN:

- 7.4. FORREST GUMP /film USA/. Největší filmový hit loňského roku. V hlavní roli Tom Hanks.
- 21.4. NEBEZPEČNÁ RYCHLOST /film USA/. Akční thriller o vražděného únosu autobusu.

PORTRÉT...

ZBYNĚK HONZAL

I když se Zbyněk Honzal narodil již 17.2.1925 ve slovenském Spišském Podhradí, máme možnost teprve nyní v roce 1995 vidět soubornější průřez jeho tvorbou.

Nejedná se však o jeho první výstavu. Poprvé vystavoval v Jindř. Hradci na společné výstavě se třemi dalšími studenty gymnázia. Všechny pět obrázků bylo tehdy prodáno. Jeden z nich s námětem Strmilova zakoupil Dr. Muk pro jindřichohradecké muzeum.

Intenzivně maloval již od útlého dětství, jeho talent zaslouhoval vyšší školení, přesto vykročil na jinou cestu a ani se nepokoušel vstoupit na vysokou výtvarnou školu.

Ve svých 18 letech se zúčastňuje Zbyněk Honzal pravidelného evangelizačního setkání

"STRMILOV" v Galerii Teinitzerová

Galerie v ulici Pod hradem v Jindř. Hradci, nesoucí jméno zakladatelky světové uznávané dílny pro výrobu goblenů - Marie Hoppe - Teinitzerové, zahájila 18.2.1995 výstavu obrazů - grafiky, nejen Strmiláky všeobecně uznávaného a pro mnohostranné umělecké schopnosti stále vyhledávaného spolupracovníka SN, pana faráře Zbyňka Honzala.

V době konání výstavy byl pan Zbyněk Honzal právě čerstvým sedmdesátníkem a dlužno říci, že při této příležitosti nemohlo být uspořádáno nic lepšího, než právě tato výstava (trvala do 19.3.1995).

Mezi stále expozice galerie byly vkomponovány mistrovsky vyvedené grafiky a obrazy, které pan Zbyněk Honzal vytvořil v rozpětí let 1942 - 1994. V tomto souborném průřezu tvorbou mohli návštěvníci galerie spatřit různorodé náměty a motivy - od několika symbolů a květinových motivů přes portréty, až po krajinokresbu a místopisné obrázky, jejichž středobodem se stal Strmilov a jeho okolí. To je však pouhý zlomeček vystavovaného. Slovní hodnocení nestačí. Ke kráse je třeba přijít a vidět ji.

Škoda jen, že podobných výstav nebylo uspořádáno více nejen v okresním městě, ale právě u nás - ve Strmilově. Alespoň já bych se za to přimlouvala. Myslím si totiž, že vytvořených prací, které by stály za zhlédnutí, je dost.

V osobě pana Zbyňka Honzala totiž získali Strmilovští vynikajícího člověka jako takového, který svými kvalitami (ovšem nejen uměleckými) důstojně reprezentuje své, a to znamená i naše, městečko Strmilov.

Při příležitosti jeho nedávného významného životního jubilea mu tedy ještě jednou popřejme hodně zdraví, štěstí, lásky a výtvarných podnětů do dalších let. /Vlasta Vondrušová/

v Jihlávce. Toto setkání určilo další průběh jeho života.

Po válce tedy vstupuje na evangelickou teologickou fakultu, která ilegálně působila i za okupace.

Další podnět k tvorbě dává jeho manželka, která ho vyzvala, aby začal malovat pro děti. Další obrazy vznikají při různých příležitostech. Když se někdo ze sboru vdával nebo ženil, dostal obraz.

Po celý život provází Zbyňka Honzala i teoretický zájem o výtvarné umění, sbírá nejrozličnější reprodukce jichž má ohromné množství. Mezi jeho výtvarnými vzory jsou Aleš, Mánes, Svabinský I když můžeme spíše říci, že autor je vlastním hlubokým studiem poučený samouk, určité odborné vzdělání nesmíme opomenout. Absolvoval dvouletý výtvarný kurs a při jednom dlouhém sanatorním léčení velmi intenzivně pracoval s malířem Břetislavem Junglingem.

Téměř v každém čísle evangelického týdeníku Kostnických Jisker se po mnoho let objevuje nějaká grafika Zbyňka Honzala.

Jako farář pracuje celý život se slovem. Tak se prohlubuje i jeho vztah ke knize. Má svázání nejenom všechna svá kázání, ale podrobným kronikářským způsobem zpracoval různé části svého osobního i rodinného

života. Vše je dokonale a bohatě výtvarně ilustrováno.

O grafickém mistrovství Zbyňka Honzala jistě svědčí cyklus věnovaný Janu Ámosu Komenskému, který je zde též vystaven.

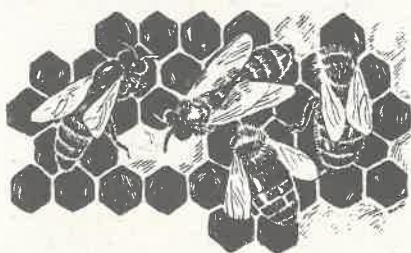
Jindřichohradecký evangelický kostel je důkazem, že autor je velmi schopným výtvarníkem i v oblasti monumentálnější tvorby. Vytvořil zde mozaiku milosrdného Samaritána.

Práce pana Zbyňka Honzala zdaleka nekončí. Maluje svůj Strmilov, ilustruje Strmilovské noviny, tvoří další kázání, biblické hodiny, věnuje se kronikám, rodině i vnoučatům a připravuje se i na zlatou svatbu.

Těchto několik vět nemůže zdaleka naznačit, co pro své přátele znamená výtvarník Zbyněk Honzal jako farář a člověk. Dr. J. Cempířek

OD VŠEHO KOUSEK

Tentokrát jsme vybrali pro Vaši informaci propolis jako poslední z těch nejdůležitějších včelích produktů. Pro úplnost stačí dodat, že jako včelí produkt lidem slouží také včelí jed, včelí vosk a dokonce i včelí záření.

Propolis, kterému se také říká smoluška, či včelí tmel, je pryskyřičná látka příjemné aromatické chuti a barvy podle původu a stáří od žlutozelené až po tmavě žlutou. Včely ji sbírají zejména z rašících pupenů topolů, bříz, olší, jilmů, jeřábů, koňského kaštanu, jehličnatých a dalších stromů. V "košíčkách" na zadních nožkách ji přenášejí do úlu, kde spolu s výměšky vlastních žláz vzniká propolis, který používají jako stavební a ochrannou látku. Pokrývají jím též vetřelce, které usmrtily v úle a nemohou je dostat ven. Propolis na stěnách úlu a rámcích má nejen tepelně izolační vlastnosti, ale ohřevem stěn se z propolisu uvolňují těkavé látky s antibakteriálními účinky, které spolu s dalšími faktory zabraňují množení škodlivých mikroorganismů v úle.

Tyto účinky podnítily zájem včelařů, lékařů a farmaceutů o využití i pro lidi. Propolis se

svými léčebnými a dezinfekčními účinky byl znám již v rozkvětu Egyptské říše, od Řeků, Římanů, Arabů a dalších národů. Používal se i ve středověku a hojně za druhé světové války. Ve vyspělých státech vykazuje jeho používání v současné farmakologii výtečné klinické úspěchy i při využití k vnitřním účelům, což zatím naše právní normy vzhledem k současnému stupni poznání u nás nedovolují. Důvodem je velmi silná alergie na některé složky propolisu u některých lidí. Každé použití propolisu by se mělo provádět pod lékařskou kontrolou a po zkouškách na alergenii a vnímavost člověka. V lidovém léčitelství je třeba se vyvarovat "osvědčených návodů" především při vnitřním použití. Seriózní včelař získá kvalitní propolis tím, že položí na rámy pletivo z plastu a včely toto pletivo zatmelí. Zmrazením a vydrolením se tak získá naprosto čistý a voňavý propolis.

Známe-li účinky propolisu a je-li vyloučena alergie, lze jej používat:

- při zánětu horních cest dýchacích, průdušek, nosohltanu a mandlí,
- u žaludečního a duodenálního vředu
- současně s matěří kašičkou a medem,
- při zánětu ústní dutiny, aftech na ústní sliznici, při paradentóze (potírání propolisovou tinkturou nebo výplachy),
- vyklotáním jako prevence před chřipkovým onemocněním,
- u popálenin postříkem aerosolem s propolisem, nebo potíráním tinkturou (u popálenin III. stupně zbaví nekros a povlaky),

- u chronických kožních a plísňových ekzémů a trudovitosti obličeje,
- u hnisavých ran a proleženin,
- u lupenky je výhodné současně podávat matěří kašičku,
- působí příznivě na infekci ledvin, močových cest, močového měchýře, rovněž při zánětech prostaty,
- povrchová zranění ošetřujeme gázou navlhčenou propolisovou tinkturou,
- při běrcových vředech (lze použít tinkturu i mast),
- na kuří oka, mozoly, otlaty, bradavice apod. používáme propolisovou mast nebo navlhčenou gázu, popřípadě i placičku surového propolisu, kterou nejprve nahřejeme, aby lépe přilnula. Po třech dnech zasažené místo napaříme v teplé vodě a neduh se vyloupne, na ránu po vytržení zubu přikládáme mulo-vý dren namočený do tinktury,
- při onemocnění ženských orgánů a klimakterických potížích,
- propolisová kúra se doporučuje po operacích zhoubných nádorů k zvýšení obranných schopností orgánů, zlepšuje též průchodnost cév,
- při léčbě trombózy dolních končetin,
- při všech zánětlivých procesech organismu, u plicní, krční a kožní tuberkulózy.

Používání propolisu vždy konzultujte s lékařem.

(Článek převzat z denního tisku)

VEJŠPLECHTY

Jeden ekologický:

Matka: "Podívej se Vládičku, na obloze svítí najednou sluníčko i měsíček! To je zvláštní, no řekni?"

Syn po krátkém přemýšlení: "Mamko, ten měsíček ale plejtvá, viď? /V.V., 4 roky/

Pozvání v rozšířeném čase

Víte, že u nás ve Strmilově existuje místo, kam si můžete přijít prohlédnout, případně i zakoupit knížky pro děti i pro dospělé? Z velkého množství titulů si každý podle svého zájmu určitě vyberete, ať už pro poučení, k zamyšlení, či pro radost. Nemusíte kupovat, přijďte se třeba jen podívat na faru na náměstí, kde v přízemí je místnost plná krásných knih, které jsou tu pro Vás. Jste srdečně zváni. Prodejní výstava knih je zpřístupněna v pondělí, v úterý a ve středu dopoledne od 10 do 12 hodin, nebo také ve středu, v pátek a v sobotu večer od 19 do 20.30 hodin. /MS/

Vážení spoluobčané,

víte, že výše státního důchodu bude v následujících letech klesat? Chcete mít i v důchodovém věku stálý příjem nad rámec základního důchodu ze sociálního zabezpečení? Pak využijte možnosti uzavřít smlouvu o penzijním připojištění u penzijního fondu Zdraví. V případě zájmu s Vámi uzavře smlouvu a zodpoví další otázky zástupce Penzijního fondu Zdraví paní Marie Švehlová, bytem ve Strmilově, ul. Dlouhá 115.

BLAHOPŘEJEME...

... všem dětem, které koncem roku minulého a začátkem roku 1995 poprvé pozdravily svět svým křikem. Taktéž jejich rodičům, kteří tento křik uslyšeli. Rodičům přejeme radost z ratolestí. A zdraví a radost ze života přejeme zase těmto dětem:

Kateřině Lehejčkové ze Strmilova (nar. 11.11.1994)
Petrovi Krátkému ze Strmilova (nar. 12.11.1994)
Danielu Nedbalovi z Palupína (nar. 30.11.1994)
Nikole Dukátové ze Strmilova (nar. 1.12.1994)
Kristýně Kováčové ze Strmilova (nar. 1.12.1994)
Filipovi Vosolsobě ze Strmilova (nar. 12.12.1994)
Jakubu Chramostovi ze Strmilova (nar. 6.1.1995)

... všem jubilantům, kteří se od začátku roku 1995 dožili významného životního jubilea. Kulaté výročí narození oslavili:

František Novák z České Olešné - 70 let
Květoslava Soukupová z České Olešné 70 let
František Beneda ze Strmilova - 70 let
Růžena Coufalová ze Strmilova - 70 let
Lidie Georgieva ze Strmilova - 70 let
Marie Závodská z České Olešné - 80 let
Vlasta Dvořáková ze Strmilova - 60 let
Věra Jirková ze Strmilova - 60 let
Zbyněk Honzal ze Strmilova - 70 let
Božena Procházková ze Strmilova - 70let
Vladimír Vonka ze Strmilova - 70 let
Růžena Fialová z Malého Jeníkova - 70 let
Vlasta Vrbenská ze Strmilova - 70 let
Jana Jakubcová ze Strmilova - 70 let
Josef Srp z Malého Jeníkova - 70 let

Hodně zdraví a spokojenosti do dalších let!

ČRP

ČESKO - RAKOUSKÁ - POJIŠŤOVNA

Přicházíme k Vám s nabídkou pojištění pro občany i pro podnikatele. Nabízíme Vám vstřícný a pozorný přístup, spolehlivost a slušnost. Na nás se můžete kdykoliv s důvěrou obrátit. Jsme tu pro Vás. Náš obchodní poradce Vám rád poskytne informace ke všem nabízeným pojištěním.

Kdo jsme: Akciová spol. založená Agrobankou a rakouskou pojišťovnou Bundeslander.

Co Vám nabízíme: PRO OBČANY: - sdružené pojištění domácnosti, - pojištění rodinných domů, ost. staveb, rekr. objektů, - cestovní pojištění (léčebné výlohy v zahraničí), - kapitálové životní pojištění s úrazovým připojištěním (od cca června 1995). PRO PODNIKATELE: - majetková pojištění, - pojištění odpovědnosti za škodu.

Kde nás najdete: J. Hradec, Pravdova 837, tel. 0331/415, Ing. Prokeš

Pro zkvalitnění našich služeb ve Vaší obci a okolí hledáme spolupracovníky pro poradenskou činnost a sjednávání pojištění.